

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'En Ya'aqov

agadot Bavli vi-Yerushalmi 'im perushe ve-ha-ḥidushim she-ba'u bo
ke-khol asher nidpesu kamah pa'amim : u-ve-tosefet ma'alot rabim

Ibn-Ḥaviv, Ya'aqov Ben-Shelomoh

המלש ןב בקעי, ביבח-ןבא

[Kaliningrad?], [1860?]

יעישת קרפ. ןיפרשנה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9322

בן סורר ומורה פרק שמיני סנהדרין רסו

ביטלה טעם ביאה ונתנה לעוברי עכירה שנאמר
*מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם: משלי ט

ה נ ש ר פ י נ

פרק תשיעי

*אל תחלל את בתך להזנותה ר' (אלעזר) [אליעזר] קטן
אומר זה המשיא בתו לזקן ר"ע אומר זה עו
המשהה בתו בוגרת. א"ר כהנא משום ר"ע *איזהו יקרא יט
עני רשע ערום זה המשהה בתו בוגרת. וא"ר שס ע"ג
כהנא משום ר"ע הוא זהיר מן היועצך לפי דרכו.
א"ר יהודה אמר רב המשיא בתו לזקן והמשיא
אשה לבנו קטן והמחזיר אבירה לנכרי עליו הכתוב
להיות תאנ לאשתו לפיכך כיטל טעם ביאה: וניתן לעוברי
עבירה שילה"ר תוקפן ומרבה תאומן: דכתיב לחם סתרים
ינעם ליטא מעליא נקט (דכתיב) [כמו] כי אם הלכס אשר
הוא אוכל:

המשיא בתו לזקן מתוך שאיכה מקבלתו מוכה היא תקמיו:
המשהה בתו בוגרת שמתאית להפקירה ומוכה: איזהו
עני רשע ערום שנשכיל עניות מרשיע: המשהה וכו' שמהה
אותה בשכיל מלאכה וזו היא ערמת רשע שגורם להזכות' בשכיל
הכאתו שאין רובה לקנות שפחה לשמו: לפי דרכו להכאתו:
והמחזיר אבירה לנכרי האזה וקנר נכרי לישראל ומראה בעלמו
שהשנת אנדה איכה קשונה לו מלות בוראו שאף לנכרי הוא כן

דברי' כט אומר * למען ספות הרוה את הצמאה לא יאבה
 ה' סלוח לו וסמוך לפרקן שפיר דמי להשיאן
 לקטנים וקטנורת. האוהב את אשתו כגופו וכו'
 האוהב את שכניו וכו':

יבנות פ'
 סכא על
 יבנותו
 וע"ש
 דש"ס

אמר שמואל מפני מה לא נאמרה יד בברזל
 שהברזל ממית בכל שהוא תנ"ה רבי אומר
 גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שהברזל
 ממית בכל שהוא לפיכך לא נתנה תורה בו שיעור
 וה"מ דברזייה מיברז:

עה [משנה המכה את חבירו בין באבן בין באגרוף
 ואמדוהו למיתה והיקל ממה שהיה ולאחר
 מכאן הכביר ומת חייב ר' נחמיה אומר פטור

שלא כלטווה עליהם: למען ספות לקצר כמו ספו שנה על שנה:
 רוה את הצמאה שבע דבר עס למא לדבר זקן וילדה זו למאה
 לתשמיש וזקן שבע וכן גדולה לקטן: סמוך לפרקן עדיין קטנים
 הם * וסמוך לפרקן שאכי דלאו קטנים הם כולי האי דמאוס שנה
 או קלי שנה לא תזנה עליו:

ע"י בגו'
 ותכין

לא נאמר יד בברזל כמ"ש באבן יד בכלי עץ יד משעש שיש בה
 חקיה דנעיא שיעורא אבל בברזל כתיב ואס בכלי ברזל
 הכהו: שהברזל ממית בכל שהוא ע"י חקינה שתקב לו מקט
 נושא או בלבו: דברזייה מיברז פונש"ט בלע"ז אבל הכהו לארכו
 דרך הכאה שיעורא נעי:

[ואמדוהו למיתה ז"ד אבל אמדוהו תקילה לקיים אפילו לרצן
 פטור: והקל ממה שהיה וקצרו ואמדוהו לקיים:

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין רסח

שרגלים לדבר: גמ' ת"ר את זו דרש ר' נחמיה
*אם יקום והתהלך בחוץ *על משענתו ונקת המכה ^{שמות כא}
וכי תעלה על דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג ^{ס"ע"ג}
אלא זה שאמרוהו למיתה והקל ממה שהיה
ולאחר כך הכביר ומת שהוא פטור] ורבנן האי
*ונקת המכה מאי דרשי ביה מלמד שחובשין ^{ס"ו}
אותו ור' נחמיה חבישה מנ"ל יליף ממקושש ורבנן
נמו לילפו ממקושש מקושש בר קטלא ומשה לא
הוה ידע קטליה במאי לאפוקי האי דלא ידעינן
אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא ורבי

שרגלי' לדבר שלא מת מקמת מכה זו שהרי הקל: על משענתו
מתרגמינן על צורייה שכתרפא לגמרי וכשען על כפו: וכי תעלה
על דעתך למה ליה למימר ונקת המכה מטיתה: אלא זה
שאמרוהו מתקילה למיתה ונא הכתוב ללמדך שאם יקום מן
המשכב והתהלך בצוף ואמרוהו למשענת הקיים ונקת המכה
ואפילו מת לאחר סכן שקור והכניד]: ורבנן האי ונקת המכה
מלמד שחובשין אותו אם אמרוהו למיתה קובשין המכה שלא
יברק עד שכראה אם ימות אם לאו להכי אתי ונקת המכה
דמשמע לכשיקום ונקת המכה מכלל דעד השתא קבוש הוא: יליף
ממקושש דכתיב ויכיו אותו במשמר: מקושש בר קטלא הוא
פשיטא ליה למשה דבר קטלא הוא כדאייתא לקמן מצרייתא יודע
היה מרע"ה שהמקושש במיתה שהרי כבר נאמר בתורה מקלליה
מות יומת אבל לא היה יודע באיזו מיתה יומת ורבנן ס"ל כמ"ד
לא בעיף שידיעוהו בהתראתו באיזו מיתה כהרג:

נחמיה יליף ממגדף דלא הוה יודע אי בר קטלא
הוא וחבשוה ורבנן מגדף הוראת שעה היתה
כדתניא יודע היה מרע"ה שהמקושש במיתה שנ'
שמות לא *מחלליה מות יומת אלא לא היה יודע באיזו מיתה
חדנר טו נהרג שנא' *כי לא פורש וגו' אבל מגדף לא נאמ'
בו אלא לפרוש להם ע"פ ה' שלא היה משה
יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו:

פ"א ל' שמואל לרב יהודה שינא *לא תימא ליה
לאבוך הכי דתני' הרי שהי' אביו עובר על ד"ת
ע"ג
פ"א לא יאמר לו אבא עברת על ד"ת אלא אומר
לו אבא כך כתיב בתורה סוף סוף היינו הך

דלא הי' יודע אי בר קטלא הוא אי לא כדמס' לקמן אבל מגדף
לא נאמ' בנשא לפרשוכו: הוראת שעה היתה אי לא כתיב קניסה
דהכא מקניסה דהתם לא הוה גמרינן דהוראת שעה היתה שהרי
לא כלטוו מתקילה על אותה קניסה ומעלמס עשו דכיון דלא
כאמר בו מיתה מתקלה מה ספק היה להטיל עליו ספק מיתה
לקובצו: כדתניא סייעתא להא דאמר לעיל מקושש לא נסתפקו
עליו אלא באזה מיתה כהרג אבל מגדף לא היו יודעין שהיה קניס
מיתה: מה יעשה לו משמע בר עשייה הוא אבל לא היו יודעין
מה: לפרוש להם ולא כתוב מה יעשה משמע כל דיכו היו לריבין
להם לפרש:

לא תימא ליה לאבוך הכי להודיעו בהדיא שהוא טועה משום
דמכסיף ומלטער: אלא אומר לו אבא כך כתיב בתורה
קס"ד נתמיהה קאמר וכי כך כתיב בתורה: סוף סוף היינו הך

אלא אומר לו אבא מקרא כתיב בתורה כך (הוא) : ד"ל מ"ו
 דרש רב אחא בר' חנינא מ"ד *אל התרים לא קיו
 אכל שלא אכל בזכות אבותיו ועיניו לא יחוקאל יח
 נשא אל גלולו בית ישראל שלא הלך בקומרה
 זקופה ואת אשת רעהו לא טמא שלא ירד לאומנו
 חבירו ואל אשה נדה לא יקרב שלא נהנה מקופה
 של צדקה וכתיב *צדיק הוא חיה יחיה. וכשהיה ^ס
 ר"ג מגיע למקרא זה היה בוכה ואמר מאן דעביד
 לכולהו הוא דחיי בחדא מינייהו לא (חיי) א"ל
 ר"ע אלא מעתה *אל תטמאו בכל אלה הכא נמו ויקרא יח
 בכולהו אין בחדא מינייהו לא אלא באחת מכל
 אלה הכא נמו באחת מכל אלה:

משנה מי שלקה ושנה ב"ד כונסין אותו לכיפה קיח
 ומאכילין אותו שעוריו עד שכריסו נבקעת. ^{אס ע"ב}
 ההורג נפשות שלא בעדים כונסין אותו לכיפה ^{חשנה ו}
 דמביישו ואומר וכי יסה אתה עושה: אלא בניקותא א"ל מקרא חלוקה ^{היא}
 האמור בתורה והוא עלמו י"ס על לבו על מה זה מזכירו וה"כ לשכי ^{חשניות}
 אין לך לומר לאביך לא תתכיה הכי: ^{בגמרא}
 אל ההרים לא אכל סיפיה דקרא לדיק הוא קיה יקיה לומר זה
 לדיק גמור על כרמיק משום דלא ענד הכי לאו לדיק הוא אס
 עבר עבירות אחרות אלא לאו כמשמעותיה מדריש אלא אל
 ההרים לא אכל שלא כלטרך לזכות אבותיו מתוך שהוא קסיד:
 שלא נהנה מקופה של צדקה שהוא דבר גכאי לאדם הגון:
 מי שלקה ושנה שלקה ב' פעמים על ב' עבירות: שלא בעדים

ומאכילין אותו לחם צר ומים לחץ: גמ' מאי
 כיפה א"ר יהודה מלא קומתו והיכא רמיזא אמ'
 תלים לד ריש לקיש *תמותת רשע רעה ואמר ר"ל מ"ד
 קהלת ט *כי [גם] לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזי'
 במצודה רעה מאי מצודה רעה אמר ר"ל חכה:
 קיט פיסקא הבעל נכרית קנאין פוגעים בו. בעא
 מיניה רב כהנא מרב *לא פגעו בו קנאין
 פב מהו אנשייה רב לגמריה אקריוהו לרב כהנא
 מלאכי נ בתלמיה *בגד' יהודה ותועבה נעשת' בישראל
 ובירושלים כי חלל יהודה קרש ה' אשר אהב
 ובעל בת אל נכר אתא א"ל הכי אקריון אדהכי
 אדכריה רב לגמריה בגדה יהודה זו ע"ז וכן הוא
 שלא כיתן לבית דין להרעו: היכא רמיזא ודאי הלכה למשה
 מסיני הוא האי עונש דכיפה ומיהו היכא רמיזא מקלת: תמותת
 רשע רעה מי שהוקצק רשע תמותתהו רעתו חלעא מוקצק
 רשע צר מיתה היא: מצודה רעה איידי דאיירי הכא ר"ל
 שאר צהאי קרא עייתי לאידך דרשה דר"ל: מאי מצודה רעה
 מנודו' לא חכה אכלואיל"י בלע"ז שהוא רע וקטן ואוקוז בו דגים
 חקירי' גדולים פתאום ואינו דומה לכאן ברשת על ידי מארב ותקבולות:
 קנאין פוגעין בו כפי אדם כשרים המקנאים קנאתו של מקום
 פוגעין בו בשעה שרוקן את המעשה אבל לחקר מנן
 אין מיתמו מסורה לב"ד והלכה למשה מסיני הוא: פוגעין
 מיתמן כמו לך ופגע בו: לא פגעו בו קנאין מהו מה עונש
 בדבר: אנשייה רב לגמריה שכך מה שאמר רבו בדבר זה

אזכ
 נע
 *וא
 כי
 ק
 ב
 *י
 יע
 יה
 ח
 ב
 לא
 ד
 ה
 א
 א
 א
 ו
 ה
 ו
 ק
 ב
 י

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין רע

אומר * כגדתם כי בית ישראל נאם ה' ותועבה ידמיס נ
 נעשתה בישראל וכירושלים זה משכב זכור וכה"א
 *ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא. ויקרא יח
 כי חלל יהודה קדשה' זו זונה וכה"א (ולא יהיה
 קדש). [*לא תהיה קדשה מבנות ישראל] ובעל דברי' כנ
 בת אל נכר זה הבא על הנכרית וכתוב בתריה
 *יזכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער ועונה [מאהלי חלאכי' כ
 ועקב ומגיש מנחה לה' צבאו] אם ת"ח הוא לא
 יהיה לו ער בחכמו ועונה בתלמידים אם כהן
 הוא לא יהיה לו בן מגיש מנחה לה' צבאות. א"ר
 חייא בר אבוב כל הבא על הנכרית כאלו מתחתן
 בע"ז דכתוב ובעל בת אל נכר וכי בת יש לו
 לאל נכר אלא זה הבא על הנכרית. כי אתא רב
 דימי אמר בית דינו של חשמונאי גזרו הבא על
 הנכרית חייב עלה משום נשג"א. כי אתא רבין
 אמר משום נשג"ז נדה שפחה גוי' זונה אבל משום
 אישות לית להו ואירך נשייהו ודאי לא מפקרי
 אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הבא לימלך אין
 ולא ידע להשיבו: וכה"א ואת זכר וגו' סופיה דקרא תועבה
 היא: זונה מופקרת ואפילו ישראלית: קדש הפקיר קדושתו
 והולך לרדוף זכות: קדשה מקללת קדושתה וכן קדש מקלל
 קדושתו: חייב עליה כלו' כענש נה משום כל אלו (ועיין
 גרש"י בגמרא): קנאי הבא לימלך ננ"ד בשעת מעשה אם
 יסגע בו אין מורין לו שלא כאמר אלא למקנא מעלמו ואיכו

הוא זכר ויהי חייב משום נשג"א וזהו שכתבנו

מורין לו ולא עוד אלא שאם פירש זמרי והרגו פנחס
 נהרג עליו נהפך זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו
 שהרי רודף הוא * ויאמר משה אל שופטי ישראל
 הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא אמרו
 לו הם דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה
 עשה עמד וקכץ עשרים וארבעה אלף מישראל
 והלך אצל כזבי אמר לה השמיעי לי אמרה לו
 בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא
 לגדול שבהם אמר לה אף הוא נשיא שבט הוא
 ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן
 והוא שלישי לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל
 משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת ואם
 תאמר אסורה בת יתרו מי החירה לך נתעלמה
 ממנו הלכה געו כולם בבכיה והיינו דכתיב * והמה
 בוכים פתח אהל מועד וכתיב * וירא פנחס בן
 אלעזר מה ראה אמר רב ראה מעשה ונוכר הלכה
 אמר לו אחי אבי אבא לא בן למדתנו כירידתך
 כמלך: ולא עוד אלא שאם פירש זמרי מן האשה והרגו
 פנחס חקר בן כהרג עליו שלא כאמרה הלכה אלא בשעת
 מעשה: זמרי הוא שלומיאל נשיא שבט שמעון כדלקמן: שמעון
 שני (לשבטים) [לבטן] לוי שלישי לבטן: בת יתרו מי
 החירה לך עשה קודם מתן תורה נשאה וכשנתנה תורה כולן
 בני כח היו וככנסו לכלל חנות והיא עמהם וגרים רבים של
 ערב רב: ונעלמה ממנו הלכה שנאמרה לו נסיכי הנזעל
 ככרית וכו': אחי אבי אבא היינו עשה שהיה אחי אבי אבני

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין רעא

מהר סיני הבעל נכרית קנאין פוגעין בו א"ל ע"ז ס"ה
קריינא דאגרתא איהו להוי פרוונקא ושמואל אמ' וע"ס
ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה' כחכמ"א
כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב
ר' יצחק א"ר אלעזר ראה שבא מלאך (ומשחית)
זוהשחית] בעם *ויקם מתוך העדה ויקח רומח סס
בירו מכאן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש
שלף שננא והניחה באונקלי שלו והיה *נשען [והולך] סס ע"ז
על מקלו וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמ'
היכן מצינו ששבטו של לוי גדול משל שמעון

אהרן: פרוונקא שליח: שמואל אמר מאי וירא ראה שאין
חכמה כלו' נזכר פסוק אין חכמה ואין תבונה כגד ה' שכל
מקום שיש חלול השם אין חולקים כבוד לרב לפיכך הורה
פנחס הלכה בפני רבו ולא המתין ליטול רשות ממה שלא יראו
הרואים וילמדו להתיר את הנכרית: ויקם ויקח מכלל דעד
השתא לאו בידו הוה: העדה סנהדרין שהיו יושבין ודכין כדכתיב
קח את כל ראשי ואמריכון בפרק רביעי קלק להם בתי דיכין
לדוכס דיכי נפשות על עון פעור: שלף שננא שלף הנרול
שבראש העץ של רומח: אונקלי מלבוש: נשען [והולך] על
מקלו [על] העץ לנדו בלי הנרול שלא יהיו מכירין בו בני שבטו
שלהרוג הוא בא: היכן מצינו בו' כלו' אתם מפקירים עלמיכם
אקר בנות מואב אחי למה לא אעשה כמותכם וכי שבט שלי גדול
משלכם אהא פרוש וטהור יותר מכלכם כיון ששמעו כן אמרו
הניקו לו ליכנס לקובה שאף הוא רונה כמותכו:

אמרו הניחו לו אף הוא לעשות צרכיו נכנס התירו פרושים את הדבר:

א"ר יוחנן ששה נסים נעשו לו לפנחס. אחד שהיה לו לומר לפרוש ולא פירש. ואחד שהיה לו לדבר ולא דבר. ואחד שכיון בזכותו של איש

ובנקבותה של אשה. ואחד שלא נשמטו מן הרומח. ואחד שבא מלאך והגביה את המשקוף. ואחד שבא מלאך והשחית בעם וכא וחבטן לפני המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו יפלו כ"ד אלף מישראל

מדת' כה שנא' *ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף מהלגי' קו והיונו דכתיב *ויעמוד פנחס ויפלל א"ר אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד [כביכול]

שעשה פלילות עם קונו בקשו מה"ש לדחפו אמר להם הניחו לו קנאי בן קנאי הוא משיב חמך

צרכיו תשמיט: התירו פרושי' את הדבר ודאי קוטר לעשות כה שהרי פנחס עשה כמותיכו כך אמרו העומדי' שם כשראו שכנס שהיה לו לפרוש מן האשה וסוב לא כיתן להרגו: לדבר לעשות

לאכשי שצטו לסייעו: שכיון בזכותו ובנקבותה ודאי אותן דבוקים זה בזה וידעו שניתן רשות לקנאי לפגוע בו ולא יאמרו שכחה היה בלבו עליו: שלא נשמטו מן הרומח לפרוש

זה מזה עד שראו ישראל שהרגם נדין: והגביה את המשקוף והוליאן (עד שהן) כדנקיין ולא הולרך להשפיל הרומח וישמטו

ואחד שבא מלאך והשחית בעם והוטרדו בני שצטו במגפה ולא הרגו לפנחס: פלילות ריב: בן קנאי משצט לוי שקכא במעשה

הנשרפין פרק השיעי סנהדרין רעב

בן משיב חמה הוא התחילו שכטים מכזים אותו
ראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלי' לע"ז
והרג נשיא שבט מישראל בא הכתוב וייחסו
*פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמ' לו הקב"ה ^{מדברי כה}
למשה הקדם לו שלום שנאמר *לכן אמור הנני ^{סס}
נותן לו את בריחי שלום וראויה כפרה זו שתהא
מכפרת והולכת לעול'. אמר רב נחמן אמר רב
מ"ד *זרויר מתנים או תיש ומלך אלקים עמו. ^{ושלי ל}
חכ"ד בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין
פנחס לו עד שתשש כחו והוא לא ידע שמלך

דיכה דכתיב הכזונה יעשה את אקותיכו: בן משיב חמה אהרן
במעשה דקרק דכתיב כי ילא הקלף וכתיב ויתן את הקטורת:
אבי אמו יתרו דאלעזר אבי פנחס לקק מצכות יתרו דכתיב
ואלעזר בן אהרן לקק לו מצכות פוטיאל לו לאשה ומפרש באגד'
פוטיאל זה יתרו שפטס עגלים לע"ז ואמר' בסוטה פוטיאל
זה בכו של יוסף שפטפט בילרו ומשכינן או אבנה דאימיה מיתרו
ואימיה דאימיה מיוסף או אבנה דאימיה מיוסף ואימיה דאימיה
מיתרו דיקא כמי דכתיב פוטיאל ולא פוטאל: וראויה כפרה זו
שעשה פנחס: שתהא מכפרת לעולם דכתיב ברית כהונת עולם
תקת אשר קנא לאלהיו ויכפר (דכפרה זו לעולם עומדת לזכרון
טוב לישראל): חכ"ד וכו' זרויר בנימט' הכי הוו: מתנים לשון
המתנה: או תיש עד שתשש כחו (כלו' כמספר זרויר המתין
כדי להתיש כחו): אלקים עמו שכל הקימות שלו: ופנחס לא
היה יודע שהקב"ה שמו מלך אלקים עמו שלא היה לריך להמתין

אלקום עמו. כמתניתא תנא ששים עד שנעשה
 כבצים המזורות והיא היתה כעריבה המלאה מים
 אמר רב כהנא ומושבה בית סאת תני רב יוסף
 קבר שלה אמה א"ר ששת לא כזבי שמה אלא
 שוילנאי בת צור שמה ולמה נקרא שמה כזבי
 שכובה באביה. ד"א כזבי שאמרה לאביה כוס בי
 עם זה והיינו דאמרי אינשי בין קני לאורבני
 שוילנאי מאי בעי בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי
 בעיא גיפתה לאמה. א"ר יוחנן ה' שמות יש לו
 זמרי בן סלוא. ושאל בן הכנעני ושלומיאל בן
 צורישרי. זמרי על שנעשה כביצה המזורת. בן סלוא

שיותם כקו. וכראה בעיני שהתיב' הזאת לשון ערבי שכל פתיקת
 תיבותיהם אל: ששים ואין לדבר רמז במקרא: שנעשו זילים
 שלו כזילים מזרות שהוקלע וכתלבלל שכנת זרע שנתוכו מרוב
 בעילות: והיא כתמלאת שכנת זרע כעריבה מלאה מים: מושבה
 (מושב שלייתה) [מקום מושבה] שהיתה רחבה ביותר: וקבר
 שלה פתיקת רחמה: שכובה באביה שנה אליה אל תשמיעי
 אלא לגדול שנהם: כוס בי עם זה שקוט אותם ע"י: והיינו
 דאמרי אינשי על שם כזבי אומרים דבר זה: בין קני לאורבני
 מקום יקוד: אורבני ערבה דקה הגדלה בין החגמים תתייין
 בלעז: מאי בעיא ודאי מאוס זנות הלכה שם: בהדי קלפי דקני
 בקליפות הקנים: שוילנאי מאי בעי ודאי מאוס זנות הלכה
 שם: גיפתה לאמה הנאיפה אמה כלומר הוליאה שם גיפתה
 (לאמה) [על אמה] כיון שזנתה קורין אותה זונה בת זונה:

הנשרפין פרק השיעי סנהדרין רעג

על שהסליא עונות של משפחתו. שאול על שהשאיל
עצמו לדבר עבירה. בן הכנענית על שעשה מעשה
כנען. ומה שמו שלומיאל בן צורישרי שמו:

א"ר חייא בר (אבא) [אבויה] כתוב על גלגלתו קכא
של יהויקים ואת ועוד אחרת. וקנו דר' פרידא ^{ס"ע"א}
אשכח ההוא גולגלתא דהוה שדיא בשערי ירושלי
והוה כתיב עילוה ואת ועוד אחרת קברה והדר
נבוג קברה והדר נבוג אמר דילמא האי גולגלתא
של יהויקים דכתיב ביה *קבורת חמור יקבר סחוב ^{ירושל' כב}
והשלך מהלאה לשערי ירושלים אמר מלכא הוא
ולאו אורח ארעא לכווייה שקלה כרכה בשיראי
ואותביה בסיפטא אתאי דביתהו חזיתה נפקת
אמרה להו לשיבבתהא אמרי לה האי דאתתא
קמזיתא היא דלא קא מנשי לה שגרתה לתנורא

הסליא גרס שיזכרו ויספרו לשון לא תסולה המסולאים נפו שהיו
מעריכין עלמן נפו ואת ואת משפחתו סלו נכחופים ל"א גרס
לקפס ולדקדק אחר עוכס לשון מסלסל נשערו: מעשה כנען ומה
כדאמרי' נע"פ קמשה דנרי' לזה כנען את נכיו אהבו את הזמה:
ואת ועוד אחרת נקמה כעשית בה כבר ועוד אחרת מעשה בה:
וקינו דר' פרידא הוא ר' קייא בר אבנה והכי אמרינן
נחלק: נבוג נלנלה וילאה מקבורתה: קבורת חמור מושלך
נרקובות: בסיפטא ארגו: לשיבבתהא אל שכנתיה: דלא
קא מנשי לה איכה נשכסת עלבו: שגרתה לתנורא הסיקה
את התנור:

וקלחה כי אחא אמר היינו דכתיב עילויה זאת ועוד אחרת:

אלו הן הנחנקין

פרק עשירי

פר איבעיא להו בן מהו שיקין [דם] לאביו רב מתנה

אמר *ואהבת לרעך כמוך רב דימי בר ע"ג

חנינא אמר מכה אדם ומכה בהמה מה מכה ויקרא יט

בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור

רב לא שביק לבריה למישקל לוי סילוא מר בריה

דרבינא לא שביק לבריה למפתח ליה כוותא דילמי

חביל והוה ליה שגגת איסו' אי הכי אחר נמי אחר

שגגת לאו בנו שגגת חנק:

קכב משנה זקן ממרא ע"פ ב"ד שנאמר *כי יפלא

פו מה מכה בהמה לרפואה כגון מקיז דם פטור מן התשלומין

שהרי לא הזיקה: אף מכה אדם דהיינו אביו: לרפואה ע"ג

פטור ממיתה ואף ע"ג דקבורה הוא: ואהבת לרעך כמוך לא דברים יו

הזהרו ישראל מעשות לקביריהם אלא דבר שאינו קפץ לעשות

לעלמו: סלוא קוף (יש) [ישנ] לו בנשרו: למפתח ליה כוותא

כויה להוליא ליקה הימכה: אי הכי אחר נמי לא ליפתק שהרי

כל ישראל הזהרו על קבלת קבירו דכתיב לא יוסיף סן יוסיף:

שגגת לאו בשאין מתכוין הוי שגגה באיסור שזדוכו לאו

בעלמא דקיל: